

ger til isolering af Rusland, til ustabilitet og manglende reformer.

Den russiske ledelse og jo ikke mindst den regerende præsident Putin har opnået stor opbakning i befolkningen til den militære indsats. Tjetjenienkonflikten spillede en central rolle ved parlamentsvalget den 19. december og vil sikkert på samme måde gøre det i forbindelse med første runde af præsidentvalget den 26. marts. I en sådan politisk situation skal man ikke regne med, at vidtrækkende økonomiske sanktioner umiddelbart vil føre til en ændret holdning hos de russiske myndigheder og en større tilnærmelse til vestlige synspunkter. Det kunne snarere føre til sværere vilkår for dem, der ønsker reformer og samarbejde med det internationale samfund.

Selv om den russiske økonomi er bedret noget i den senere tid, vil den stadig være meget følsom over for vidtgående økonomiske sanktioner. Blokering for køb af Ruslands vigtigste eksportartikler, olie og gas, ville f.eks. berøve den slunkne russiske statskasse en væsentlig del af indtægterne. Det ville i første række ikke gå ud over finansyrsterne og de velaflagte, men over de dele af samfundet, der er afhængige af offentlige ydelser: skoler, hospitaler, ældre og syge.

Skulle Rusland blive bragt i den situation, at landet på grund af totalt stop for international långivning ikke kan betale af på sin gæld, så skal vi have med i vurderingen, hvilke konsekvenser det vil få for den russiske økonomi, for landets udvikling og for den befolkning, der skal lægge ryg til.

Danmark skal inden for Den Internationale Valutafond, Verdensbanken, Østbanken og i andre sammenhænge arbejde for, at den makrofinansielle bistand bliver givet under klare forudsætninger om reformer og på betingelser, som sikrer midlernes rette anvendelse.

Valutafonden har som bekendt på dette tidspunkt sat yderligere långivning til Rusland i bero. Jeg tror, det trækker i retning af at støtte landets reformkræfter, som håber på et tættere samarbejde med vestlige organisationer, baseret på demokratiske værdier og vilje til økonomisk og demokratisk reform. Og det må just være vores langsigtede mål.

Lad mig slutte med at sige, at vi jo samtidig må gøre en helt særlig indsats, gøre vort yderste for at hjælpe de mange fordrevne og nødstedte, som er de umiddelbare ofre. Her har vi fra dansk side ydet et stort bidrag både finan-

sielt og gennem Dansk Flygtningehjælps meget værdsatte indsats i regionen. Det skal vi selvfølgelig fortsætte med. Men vi må slå fast, at Rusland har en forpligtelse til at sikre den nødvendige humanitære bistand til de mange internt fordrevne og til at skabe sikre forhold for de internationale nødhjælpsorganisationer.

Vi må fastslå, at Rusland har et ansvar for at bidrage til at skabe en fremtid uden krig og nød for disse nødstedte mennesker. Jeg vil sige ligeud, at vilje til at løfte det ansvar har betydning for fremtidens internationale samarbejde med Rusland.

Forhandling

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):
Ordføreren for forespørgerne, hr. Søren Søndergaard. Ja, det går i den rækkefølge.

Søren Søndergaard (EL):

Det lyder på ministerens redegørelse, som om han egentlig er meget tilfreds med, hvad Vesten og især Danmark har gjort for at protestere imod Ruslands krig i Tjetjenien. Den tilfredshed deler vi ikke.

Lad os et øjeblik forestille os, at Milosevic angreb Montenegro med den begrundelse, at montenegrinske terrorister stod bag terroraktioner i Beograd, f.eks. et attentat på en kendt serbisk nationalistisk politiker. Tusinder af serbiske soldater væltede ind over Montenegros grænse, eventuelt på trods af at der var en fredsftale mellem de to lande om, at der ikke måtte være serbiske soldater i Montenegro. Daglig gennemførtes hundreder af bombetogter mod hovedstaden, hvor titusinder af civile var indespærret. Flygtninge på vej til Bosnien eller Albanien blev stoppet på grænsen af serbiske soldater, frarøvet deres ejendele og tvunget til at rejse retur og i vidt omfang nægtet nødhjælp.

Man skal ikke være den store profet for at forestille sig, hvordan den vestlige verden havde reageret. Det er i hvert fald helt sikkert, at vi ikke havde oplevet en udenrigsminister advare mod økonomiske sanktioner mod Serbien med den begrundelse, at det ville gå ud over den serbiske civilbefolkning.

Det er i hvert fald også helt sikkert, at vi ikke havde oplevet en udenrigsminister tale om vigtigheden af at bevare dialogen med det serbiske regime og respektere Jugoslaviens enhed.